

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr, Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: J.A.
sídlem X
zastoupený advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem,
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno-střed

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného č. j. 28640/19/5300-21441-708995 a č. j. 29010/19/5200-10423-709175 ze dne 17. 7. 2019, ve věci DPH a daně z příjmů,

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobami ze dne 23. 9. 2019 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 28640/19/5300-21441-708995 a č. j. 29010/19/5200-10423-709175 ze dne 17. 7. 2019. Prvně jmenovaným rozhodnutím byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí (dodatečné platební výměry) Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 13. 7. 2018, jimiž byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden-listopad 2013 a leden-prosinec 2014. Posléze jmenovaným rozhodnutím žalovaného byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí (dodatečné platební výměry) Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 13. 7. 2018, jimiž byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období kalendářních let 2013 a 2014. V obou případech bylo důvodem doměření daně neodstranění pochybností správce daně stran dodávky výrobků a služeb v oblasti kovovýroby a zámečnictví od společností RAKSTAR, s. r. o. (DIČ CZ47717602) v letech 2013-2014 a LogTrav s. r. o. (DIČ CZ29299420) v roce 2014.

II. Žaloba, vyjádření žalovaného k žalobě, další vyjádření účastníků a spojení věci

2. Žalobce v žalobách nejprve zrekapituloval průběh řízení. V rámci této rekapitulace poukázal na důkazní návrh (prohlášení žalobce a svědka M. A. před notářem), který podal dne 21. 7. 2019 a na který žalovaný reagoval po vydání napadených rozhodnutí až přípisem ze dne 12. 8. 2019. Žalobce dále namítal, že správce daně dospěl k nesprávným skutkovým závěrům, a v návaznosti na ně dospěl i nesprávným závěrům právním. Žalobce odmítl závěr správních orgánů, že neunesl důkazní břemeno, kdy neodstranil důvodné pochybnosti správních orgánů ohledně přijetí deklarovaných zdanitelných plnění od dvou shora označených dodavatelů. Následně žalobce rozebírá jednotlivé skutkové závěry správních orgánů, polemizuje s nimi (body VI. – IX žalob, v podrobnostech viz níže). Závěrem (bod X. žalob) žalobce namítl prekluzi práva doměřit daň, kdy před vydáním platebních výměrů nebyla řádně projednána zpráva o daňové kontrole; řádné projednání nastalo až v odvolacím řízení na pokyn odvolacího orgánu, nicméně dle žalobce kvůli této procesní vadě vydáním platebních výměrů nedošlo k prodloužení lhůty pro stanovení daně, a ta marně uplynula 18. 1. 2019 – před vydáním napadených rozhodnutí. Navrhl proto zrušení rozhodnutí obou stupňů.
3. Žalovaný ve svých vyjádřeních k žalobám ze dne 3. 12. 2019 a 4. 12. 2019 navrhl zamítnutí žalob. Po rekapitulaci průběhu správního řízení a žalobních námitek předložil svou

argumentaci k žalobním bodům, roztríděným do tří skupin: nesprávné skutkové a právní posouzení věci, neosvědčení hmotněprávních podmínek nároku na odpočet, resp. daňové uznatelnosti výdajů a nesprávné projednání zprávy o daňové kontrole a důsledky s tím spojené. Zdůraznil zejména, že napadená rozhodnutí vycházejí z toho, že žalobce neprokázal faktické uskutečnění zdanitelného plnění, resp. deklarovaného výdaje. Nebylo předmětem dokazování, zda si žalobce byl vědom nebo mohl být vědom, že uskutečňuje ekonomickou činnost se subjektem odlišným od dodavatele deklarovaného na daňových dokladech. Odepření nároku na odpočet daně, resp. neuznání sporných výdajů se neopíralo o titul účasti žalobce na daňovém podvodu. K námitce prekluze zdůraznil, že pochybení správce daně je vadou odstranitelnou v odvolacím řízení a poukázal na stavění prekluzivní lhůty i po dobu vyřizování mezinárodního dožádání.

4. Podáním ze dne 17. 2. 2020 navrhl žalobce přednostní projednání věci s ohledem na souběžné trestní řízení s obdobným skutkovým základem, vedené pod sp. zn. 37 T 4/2019, a navrhoval provést dokazování navržené i ve zmíněném trestním řízení; důkazní návrh byl předložen v podání z 11. 5. 2020. Podáním z 29. 5. 2020 požádal žalobce o nařízení jednání. Podáním ze dne 1. 6. 2020 doplnil žalobce svou žalobní argumentaci.
5. K doplnění žalob se vyjádřil žalovaný dne 5. 8. 2020. Žalobce reagoval replikou ze dne 18. 9. 2020, v níž mj. poukázal na rozsudek Okresního soudu v Třebíči sp. zn. 1 T 101/2015, týkající se společnosti RAKSTAR.
6. Usnesením č. j. 25 Af 54/2019-179 ze dne 12. 11. 2020 byly obě žaloby, vedené dosud pod sp. zn. 25 Af 54/2019 a 25 Af 55/2019 spojeny ke společnému projednání a rozhodnutí.
7. Podáním ze dne 23. 11. 2020 žalobce souhlasil s projednáním věci bez jednání.

III. Posouzení věci soudem

8. Z obsahu správních spisů plyne, že dne 18. 1. 2016 zahájil správce daně Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj daňovou kontrolu u žalobce, a to na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2013-2014 a na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2013 – prosinec 2014. Předmětem daňové kontroly byla zdanitelná plnění, resp. výdaje za dodání výrobků a služeb v oblasti kovovýroby a zámečnictví od společností RAKSTAR a LogTrav. V průběhu daňové kontroly dospěl správce daně k závěru, že žalobce neprokázal, že plnění deklarovaná na daňových dokladech byla přijata od deklarovaných dvou společností v deklarovaném rozsahu. Pochybnosti správce daně se odvíjely od skutečnosti, že na některých daňových dokladech nebyl jednoznačně specifikován předmět plnění, součástí přiložených daňových dokladů nebyly žádné přílohy, jako např. soupis provedených prací či dodaného materiálu, takže nebylo možné ověřit rozsah, množství a místo provedených prací. Správce daně také poukázal na to, že bez uspokojivého vysvětlení žalobce nejprve obchodoval od ledna 2013 do května 2014 se společností RAKSTAR, a od června 2014 pak za stejných podmínek se společností LogTrav, přičemž předmětem obchodování byly stejné výrobky a služby a za obě společnosti vystupovala tatáž osoba, označovaná jako D. R. Úhrady byly prováděny výlučně v hotovosti. Žalobcův syn M. A., který měl obchody s uvedenými společnostmi na starosti, uvedl, že v sídlech společností nikdy nebyl, neuzavřel písemnou smlouvu, ani si neověřil, kdo za obě společnosti jedná. Obě společnosti jsou dlouhodobě nekontaktní a mají virtuální sídla. Byly zjištěny rozdíly mezi použitými razítky a podpisy u daňových přiznání a

předloženými dokumenty společnosti RAKSTAR; společnost LogTrav daňová přiznání nepodala vůbec. Jednatel RAKSTAV D. I. a jednatel LogTrav D.R. (jenž měl dle syna žalobce jednat i za RAKSTAV) ve svědeckých výpovědích uvedli, že o činnosti obou společností nic nevědí a žalobce i jeho syna neznají, což bylo těmito potvrzeno. Jednatel LogTrav J. T. ve své výpovědi uvedl, že mu o spolupráci se žalobcem není nic známo. Zaměstnanci společnosti RAKSTAR M. D., M. F. a D. A. neznali žádné okolnosti řešených případů, svědek M. S. (ve výkonu trestu) odepřel výpověď. Osoby jednající za odběratele žalobce společnost Semperflext Optimit s. r. o. potvrdili dodávky od žalobce, avšak k plněním ze strany dvou sporných společností neuvedly ničeho. Žalobcem navrhovaný výslech kamaráda D. I. nemohl být uskutečněn, neboť chyběla jeho bližší identifikace. Navržené grafologické posudky podpisů pana I. a R. nebyly provedeny. Dne 13. 7. 2018 vydal správce dodatečné daně platební výměry, jimiž daně doměřil. Dodatečné platební výměry napadl žalobce včasnými odvoláními. Žalovaný dospěl k závěru, že daňová kontrola nebyla v prvostupňovém řízení řádně ukončena, a proto bylo v odvolacím řízení napraveno procesní pochybení, a zpráva o daňové kontrole byla se žalobcem dne 13. 3. 2019 projednána. Zároveň bylo v odvolacím řízení doplněno dokazování listinami z trestního spisu. Se skutečnostmi zjištěnými v odvolacím řízení byl žalobce seznámen a vyjádřil se k nim. Dne 17. 7. 2019 vydal žalovaný napadená odvolací rozhodnutí. Až poté mu bylo doručeno ze strany žalobce osvědčení o prohlášení žalobce a jeho syna před notářem, o čemž byl žalobce vyrozuměn přípisem, jenž mu byl doručen dne 13. 8. 2019.

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
10. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
11. Soud se nejprve zabýval námitkou prekluze práva doměřit daň, neboť jestliže by tato námitka byla důvodná, odpadla by potřeba zabývat se dalšími žalobními námitkami.
12. Podle § 148 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.
13. Podle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu se lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně.
14. Podle § 148 odst. 3 daňového řádu, byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.
15. Podle § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu, lhůta pro stanovení daně neběží po dobu ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní až do dne obdržení odpovědi

na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce při správě daní v dané věci.

16. Podle § 148 odst. 5 daňového řádu lhůta pro stanovení daně končí nejpozději uplynutím 10 let od jejího počátku podle odstavce 1.
17. Mezi stranami není sporu o tom, že lhůta pro stanovení daně v projednávaných věcech započala znovu běžet v důsledku zahájení daňových kontrol dne 18. 1. 2016. Kdyby tato lhůta nebyla stavěna ani přerušována, uplynula by dne 19. 1. 2019.
18. Žalobce v žalobě přestřel svůj právní názor, že oznámení platebních výměrů před řádným projednáním a podpisem zprávy o daňové kontrole nemůže prodloužit lhůtu ke stanovení daně, pokud v době nápravy (okamžiku řádného projednání zprávy o daňové kontrole) již uplynula tříletá prekluzivní lhůta. Není totiž sporu o tom, že v prvostupňovém řízení byla žalobci nezákonně zaslána zpráva o ukončení daňové kontroly náhradním způsobem a až v odvolacím řízení dne 13. 3. 2019 byla se žalobcem řádně projednána zpráva o daňové kontrole. Žalobce má za to, že platební výměry, které byly vydány po nezákonném projednání daňové kontroly či bez jejího projednání nemohou prodloužit běh prekluzivní lhůty ve smyslu § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu.
19. Soud předně poznamenává, že ve vztahu k dani z příjmů a ve vztahu k DPH za období leden až prosinec 2014 nebylo oznámení prvostupňových rozhodnutí pro běh prekluzivních lhůt vůbec relevantní, neboť v daných případech byl jejich běh stavěn dobou vyřizování mezinárodního dožádání na Slovensku. To bylo žalobci vysvětleno v napadených rozhodnutích, avšak ten to ve formulaci svého žalobního bodu stran prekluze nereflektoval.
20. Žalobcovy námitky tak mají vztah pouze ke skutkovému základu, relevantnímu pro běh lhůty pro stanovení DPH za leden až listopad 2013. Věcně však důvodné nejsou.
21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ve věci DPH vychází z toho, že prekluzivní lhůta ve vztahu k obdobím leden až listopad 2013 byla prodloužena o rok oznámením prvostupňových rozhodnutí (dodatečných platebních výměrů) dne 13. 7. 2018, a to do 20. 1. 2020. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž je vadou odstranitelnou v odvolacím daňovém řízení i případné pochybení správce daně při projednání zprávy o daňové kontrole. Navíc žalobce nebyl fakticky zkrácen na svých právech, neboť seznámení daňového subjektu se zprávou o daňové kontrole je již jen formálním zakončením daňové kontroly; kontrolní zjištění daňovému subjektu sdělena byla. Vada prvostupňového řízení tak nemohla vést k nezákonnosti dodatečných platebních výměrů.
22. Krajský soud připomíná předně právní závěry vyslovené v odst. 55 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 156/2016-59 ze dne 16. 11. 2016, že „*podmínit prodloužení dané lhůty (tj. prekluzivní) zákonností či bezvadností odvolacího rozhodnutí by bylo obecně v rozporu se smyslem a účelem této úpravy*“, a v odst. 44 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 68/2017-36 ze dne 22. 8. 2017, že „*případná vada spočívající v neprojednání zprávy o daňové kontrole proto v zásadě nevylučuje aplikaci § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu*“. Na uvedené závěry navazuje rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 239/2017-29 ze dne 7. 2. 2018, publ. pod č. 3703/2018 Sb. r. NSS, podle něhož i rozhodnutí, jehož oznámením byla prodloužena lhůta pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu a které bylo následně soudem pro nezákonnost zrušeno, prodlužuje lhůtu pro stanovení daně. Je však třeba, aby zrušené rozhodnutí nebylo úkonem toliko

formálním, účelově vydaným čistě (nebo převážně) za účelem prodloužení lhůty pro stanovení daně.

23. Lze tedy uzavřít, že i oznámení vadného rozhodnutí o stanovení daně prodlužuje prekluzivní lhůtu, ledaže by bylo nicotné nebo by jeho vydání představovalo účelové zneužití práva ze strany správce daně motivované snahou prodloužit běh prekluzivní lhůty.
24. Žalobce však v žalobě netvrdí, že by v dané věci dodatečné platové výměry trpěly nicotností či že by jejich vydání bylo projevem zneužití práva ze strany správce daně. Žalobce správně poukazuje, že kdyby se jakkoli vadnému rozhodnutí o stanovení daně přiznal účinek prodloužení prekluzivní lhůty, mohlo by to v extrémních případech (sám jeden takovýto hypotetický extrémní případ popisuje) vést k výsledkům nesouladným s právem daňového subjektu na spravedlivý proces. Nicméně právě tyto extrémní situace judikatura správních soudů podchycuje – a právě jen v takovýchto extrémních situacích (nicotnost, zneužití práva) prodloužení prekluzivní lhůty nedovozuje.
25. Soud ve shodě se žalovaným v projednávané věci poukazuje na to, že vytýkané procesní pochybení bylo menší závažnosti a nijak neznemožnilo žalobci uplatnění jeho práv, naopak bylo plně napravitelné v odvolacím řízení. Za této situaci nelze o neprodloužení prekluzivní lhůty prvostupňovými rozhodnutími uvažovat.
26. Žalobcova námitka prekluze práva doměřit daň v projednávaných věcech proto důvodná není.
27. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nijak relevantně nevypořádal s jeho důkazním návrhem, podaným 21. 7. 2019, na provedení důkazu listinami – osvědčeními žalobce a svědka M. A. učiněnými před notářem. Na uvedený důkazní návrh reagoval žalovaný až přípisem ze dne 12. 8. 2019. K uvedené námitce soud v souladu se žalovaným uvádí, že předmětný důkazní návrh byl žalovanému doručen až po vydání napadeného rozhodnutí, takže žalovaný nemohl pochybit, jestliže na něj v napadeném rozhodnutí nereagoval.
28. Další žalobní námitky směřovaly bezprostředně nebo zprostředkovaně k rozložení důkazního břemene ve věci, resp. jeho unesení či neunesení žalobcem.
29. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.
30. Soud pokládá za potřebné stručně připomenout v obecné rovině zásady, jimiž je daňové řízení v této oblasti ovládáno (a odkazuje v podrobnostech i na oddíl „Právní základ případu“ v obou napadených rozhodnutích, kde je tato problematika rovněž rozebrána). Prvotní důkazní břemeno tíží daňový subjekt, který to, co tvrdí, prokazuje účetními doklady. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Afs 24/2007-119 z 30. 1. 2008, „*smyslem a účelem účetnictví je poskytnout tomu, kdo je vede, i oprávněné třetí osobě (ve věcech daní tedy správci daně) věrohodný, úplný, průkazný a správný přehled o jeho předmětu*“. Nicméně formálně správný daňový doklad však nemůže být chápán jako nezpochybnitelný důkaz o reálné existenci v něm uvedených skutečností, neboť může tyto skutečnosti toliko simulovat (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 365/04 ze dne 29. 9. 2004). Nárok na odpočet daně, resp. uznatelnost výdajů totiž nemá základ ve formálním dokladu, ale v existenci reálné ekonomické činnosti (srov. např. rozsudek

Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 7/2006-107 ze dne 25. 10. 2006). Po předložení daňového dokladu leží důkazní břemeno na správci daně, neboť ten prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem (tj. i daňového dokladu). Správce daně pro unesení svého důkazního břemene musí identifikovat konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 24/2007-119 ze dne 30. 1. 2008, publ. pod č. 1572/2008 Sb. r. NSS, a č. j. 8 Afs 265/2016-59 ze dne 28. 8. 2018). Splní-li správce daně povinnost svou pochybnost vyjádřit, přechází důkazní břemeno na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení ve vztahu k dané obchodní transakci dalšími důkazy, zpravidla již jinými než vlastním účetnictvím, popř. musí svá tvrzení korigovat. Nově získané důkazy pak *de facto* nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné účetnictví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 30/2008-86 ze dne 22. 10. 2008). Daňový subjekt může buďto prokázat soulad svého účetnictví s tvrzenou skutečností (tj. že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno), nebo může prezentovat tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá nová tvrzení prokázat (srov. např. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 664/04 ze dne 18. 4. 2006, či rozsudky NSS č. j. 5 Afs 188/2004-63 ze dne 30. 8. 2005, č. j. 2 Afs 24/2007-119 ze dne 30. 1. 2008, publ. pod č. 1572/2008 Sb. r. NSS, č. j. 9 Afs 30/2007-73 ze dne 31. 5. 2007, či rozsudek č. j. 6 Afs 176/2016-36 ze dne 5. 10. 2016).

31. Pokud se týče aplikace uvedených zásad na projednávanou věc, správce daně identifikoval skutečnosti zakládající jeho důvodnou pochybnost stran předložených daňových dokladů, jak jsou rekapitulovány výše. Žalobce nebyl schopen prokázat jinými důkazními prostředky sporné transakce se společnostmi RAKSTAR a Logtrav. Sám žalobce dokonce část důkazních prostředků výslovně zaměřuje na prokázání nikoli sporných transakcí, ale na prokázání toho, že se stal či mohl stát obětí podvodu. Takováto skutečnost ale může být relevantní pro trestní řízení, nikoli pro řízení daňové. Nejvyšší správní soud nedávno ve skutkově podobné věci v rozsudku č. j. 4 Afs 381/2019-41 ze dne 26. 2. 2020 odmítl uznat výdaje žalobce v jakékoli výši za situace, kdy bylo zjištěno, že žalobce obchodoval s neznámou osobou, vydávající se za osobu jinou. Připomenul v něm i starší rozsudek č. j. 2 Afs 143/2015-71 ze dne 3. 11. 2015, kde soud uvedl, že „*si je vědom skutečnosti, že zákon neukládá daňovému subjektu kvalifikovaným způsobem ověřovat identitu obchodních partnerů. To, zda tak podnikatelský subjekt učiní, či nikoli, je výlučně věcí jeho rozhodnutí, zahrnujícího v sobě ovšem i míru, v níž je ochoten snášet riziko z případných skutkových omylů v této otázce. Řečeno jinými slovy, podnikatelský subjekt není povinen ověřovat identitu svého obchodního partnera, nese tím však zvýšené riziko při případném dokazování v rámci daňového řízení, týkajícím se obchodních případů uzavřených s takovým subjektem.*“ I kdyby krajský soud v nyní projednávané věci pokládal pana M. A. za zcela věrohodného, pak ani z toho, co uvedl, neplyne, s kým vlastně žalobce obchodoval, když jednal s osobou, představující se jako D. R. Skutečný obchodní partner tak není ztotožněn ani v rovině tvrzení. Nicméně jak v řízení o DPH, tak i v řízení o dani z příjmů musí daňový subjekt prokázat, který subjekt byl dodavatelem plnění, za které daňový subjekt poskytl úhradu, kterou uplatňuje jako daňově účinný náklad, resp. z něž nárokuje odpočet daně. Této své povinnosti žalobce nedostál. Nerozptýlil pochybnosti správce daně ohledně původně

tvrzeného skutkového stavu, ani nepředestřel nové skutečnosti, postačitelné k unesení jeho důkazního břemene, které by následně prokázal.

32. Ve světle výše uvedeného považuje soud rozebírání detailů výpovědi jednotlivých svědků, kteří nepotvrdili konkrétní předmětné transakce nebo je z povahy věci ani potvrdit nemohou, a hodnocení jejich věrohodnosti za bezpředmětné. Z tohoto důvodu nevyhověl ani soud důkazním návrhům, předestřeným v žalobě. Soud zvláště zdůrazňuje, že problémem navrženého svědka M. A. není jeho věrohodnost či nevěrohodnost, ale jeho nevědomost, s kým ve skutečnosti jednal, což jasně v řízení deklaroval. Žalobce ani v řízení před správními orgány, ani v podáních k soudu, podaných ve lhůtě dle § 72 s. ř. s., neuvedl, s kým jednal.
33. Pokud se týče jednotlivých žalobních námitek, soud podotýká, že v míře, v nichž se tyto kryjí s námitkami odvolacími, aniž reagují na jejich vypořádání v napadeném rozhodnutí, soud odkazuje v podrobnostech na napadená rozhodnutí, jež pokládá za správné.
34. Pokud žalobce namítá rozporná tvrzení různých slyšených osob, zda sporní dodavatelé obecně vykonávali nebo nevykonávali ekonomickou činnost, toto je z hlediska konkrétních plnění, které je povinen prokázat, bez významu. I pokud by bylo korigováno kategorické prohlášení žalovaného, že z výpovědi nelze prokázat, že by označení sporní dodavatelé žalobce vykonávali *jakoukoli* ekonomickou činnost, pak i prokázání *jakési* ekonomické činnosti bez vazby na projednávané obchodní transakce (dá se dovodit kupříkladu z výpovědi svědka A., řidiče ve společnosti RAKSTAR) je pro výsledek věci bez významu.
35. Pokud žalobce namítá, že si neměl jak ověřit totožnost osob s nimiž jednal, pak tato námitka neobstojí, neboť sám přiznal, že tyto osoby nelegitimoval. Nebylo to pochopitelně jeho povinností, nicméně vedlo to k jeho důkazní nouzi (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 2 Afs 143/2015-71).
36. Pokud se týče nekontaktnosti obchodních partnerů, pak tato není kladena žalobci za vinu, nicméně tato nekontaktnost objektivně zhoršuje jeho důkazní situaci. Stěžuje-li si žalobce, že tato okolnost jde k jeho tíži, pak má pravdu, ale to je objektivní důsledek jeho zákonné povinnosti tvrdit a prokázat skutečnosti požadované daňovými předpisy.
37. Obdobně žalobcovy námitky ohledně jeho neobezřetnosti nejsou důvodné, neboť míra jeho obezřetnosti pouze vypovídá o tom, nakolik se sám uvedl do důkazní nouze a nakolik nastala tato důkazní nouze bez jeho zavinění. Pro napadené rozhodnutí je však rozhodné, že své důkazní povinnosti nedostál, nikoli proč se tak stalo. Obsáhlá citace judikatury týkající se daňových podvodů je v dané věci bezpředmětná, neboť podstatou sporu není daňový podvod, ale neunesení důkazního břemene žalobcem.
38. Obdobně tvrzení ohledně důvodů pro platby v hotovosti jsou bez významu, neboť relevantní je pouze to, že v důsledku těchto plateb se žalobce dostal do horší důkazní situace, než kdyby platil bezhotovostně.
39. Povinností finančních orgánů nebylo vyšetřit, zda a jak se udál žalobcem tvrzený podvod spáchaný na žalobci. Naopak bylo povinností žalobce tvrdit a prokazovat skutečnosti rozptylující pochybnosti správce daně. Této povinnosti nedostál.

IV. Závěr a náklady řízení

40. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
41. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 3. 12. 2020

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu